Ч. 59 Четвер 14 (26) марця 1896. Рік VI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і **Адміністрация**: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Старостввах на провінциї:

на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

З Ради державної.

На завтрішнім засїданю Палати послів має станути на порядку дневнім крім закона о управильненю пенсий для урядників ще й цїлий ряд предложень міністерства просьвіти, а між иншими також і закон о реґуляциї конґруи та закон о платнях професорів шкіл середних. Що-до управильненя конґруи, то подає о нїй між иншими цікаві вісти слїдуюча допись „Буковини“.

З Відня пишуть до „Буковини“ під датою 21 с. м.:

В розправах над буджетом сегорічним не були посли рускі в можности забрати голос. Пос. Вахнянин мав говорити при міністерстві віроісповідань і просьвіти, пос. Барвіньский при міністерстві рільництва. Однакож дискусию замкнено, заким на наших послів прийшла черга говорити. Посли наші були проте змушені представити постуляти народу руского на поли просьвітнім і економічнім поодиноким міністрам в меморандах.

Справу конґруальну внесе правительство мабуть ще перед сьвятами враз з предложенєм о поправі плат професорів шкіл середних і висших. Єсть проте певність, що доля нашого духовеньства буде поправлена. В справі пенсий для вдів і сиріт по сьвященниках руских впливають представленя від поодиноких деканатів. Жаль тільки, що дїло се веде ся дуже пиняво. Доси вплинуло таке представленє від львівскої консисториї митрополичої. Другі дві консисториї мабуть не залишать внести і з своєї сторони подібні представленя. Нинї наспіло представленє деканату сокальского на руки пос. Вахнянина. Але належало би всїм деканатам занятися сею справою з всякою енерґією. Тепер найдогіднїйший до того час. Толкущему отверзеть ся. В Австриї се річ практикована, що дають лиш тому, хто упоминає ся. Пос. Новаковский вніс на руки пос. Вахнянина дві петициї громад Вишатич і Торок о відписанє податків за рік 1896 по причинї елементарних шкід, огню і пошести миший. Таких петиций могло би також впливати більше з тих сторін, де люди рік-річно терплять тяжкий передновок. Наколи вже не можна упоминатись о відписанє податків, то можна задля нужди просити о безворотні запомоги. Чехи видерли сего року з скарбу державного до 200.000 зр. для громад, що потерпіли від повени і градів в минувшім роцї. Лиш Галичина спить. По нашій думцї помогло би ся селянам нашим в той спосіб о много більше, чим через віча, що хлїба не дадуть.

В доповненю справозданя з засїданя Палати послів з дня 23 с. м. подаємо ще справу недавних непокоїв на віденьскім университетї. Міністер просьвіти др. Ґавч, відповідаючи на інтерпеляцию пос. Рота в справі ухвали антисемітско-німецких студентів, постановляючої з гори, що всїх студентів жидів треба уважати за нездібних до гонорової сатисфакциї, сказав:

Ректор і сенат академічний віденьского университету не лиш строго осудили таке нарушуванє спокою на университетї, але й розвели слїдство, а на підставі результатів того слїдства ухвалили що слїдує: Тих студентів, котрі були предсїдателями на зборах т. зв. збройних товариств, що дня 11 с. м. ухвалили звістну постанову, релєґовано на завсїгди з віденьского университету; против двох других, котрі 14 марта дали почин до сьпиваня пісень на университетї і тим дали причину до нарушеня порядку, релєґовано на один курс; тим же студентам, що внаслїдок спільної ухвали не хотїли признати ся при переслухуваню, що брали особисто участь в зборах 11 марта, висказав ректор в присутности цїлого сенату нагану заострену consilium abeundi і против них веде ся ще дальше слїдство.

Правительство, котре із свого обовязку слїдило за сею справою, не мало нїякої причини мішати ся до сеї справи, тим більше, що дотичні власти зробили все, щоби зарадити таким подїям і недопустити до можливих з них наслїдків. О скілько поступоване товариств академічних противне законам о товариствах і дає причину до виступленя против того, то власти полїтичні зроблять, що буде потреба.

На вчерашнім засїданю Палати послів поставив пос. Теклї пильне внесенє в справі удїленя запомоги з фондів державних громадї Молодого-Болеслава і сусїдним повітам. Відтак вела ся дальша дебата над будовою зелїзницї Ходорів-Підвисоке. При сїй нагодї пос. Пуркгарт ставив численні жаданя в справі зелїзниць в полудневій Чехії, але при тім говорив так, що президент мусїв завзивати єго кілька разів до порядку. Остаточно ухвалено проєкт правительства в другім і третім читаню.

Відтак ухвалила Палата в короткій диску-

---

40)

БЕН ГУР.

ОПОВІДАНЄ З ЧАСІВ ХРИСТОВИХ.

ЛЮДВИКА ВОЛЛЄСА.

(Дальше.)

Естера принесла кілька звитків завитих старанно в темно брунатне полотно, вкрите старосьвітскими буквами.

— Держи їх, донечко, і подавай менї один за другим, так, як тобі скажу — промовив до неї батько нїжним голосом, яким звичайно відзивав ся до неї. Відтак став дальше доказувати:

— Довго би то тягнуло ся, як би я хотїв вичисляти тобі всї імена тих сьвятих мужів, котрі з повелїня божого слїдували по пророках — ряди тих проповідників і надїлених силою предвиджуваня, що виступали від часу неволї, тих мудрцїв, що брали свої сьвітила від сьвітила Малахія, котрий був послїдним свого рода; тих учителїв, про котрих Гіллел і Шаммаї заєдно згадують. Чи спитати їх про то царство? А хто-ж — на примір — паном стада в книзї Еннока? Хто-ж, як не той цар, про котрого говоримо? Для него єсть уставлений престол; він тупне ногою об землю і повалять ся инші царі з своїх престолів а гонителї народу ізраїльского попадають в пропасть, з котрої бухає огонь. А псальмопівець каже: „Они сповістять величавість твого царства і розповідять о твоїй силї та дадуть знати родови людскому пишноту і величавість твого царства, а тепер послухай Ездру, другого Мойсея, і спитай єго, хто тим львом з людским голосом, що говорить до орла, значить ся, до Риму: „Ти любив брехунів, занапастив міста пильних і розвалив їх стїни, хоч они нїчого злого не зробили. Щезай отже звідси, щоби земля відновила ся та підняла ся а сподївай ся на милосердие і справедливість того, що єї сотворив“. І орла вже більше не було видко. Висталоби вже сего сьвідоцтва, але підім дальше! — Естерко, налий трохи вина, а відтак подай тору!

— Чи віриш пророкам, мій велителю? — спитав він відтак напившись трохи вина. — Знаю, що віриш, бо вся твоя родина вірила. — Естерко, подай менї книгу видїнїй пророка Єсаї! — Він взяв єї і читав: Нарід, що ходить в темноті, бачить велике сьвітло, жителям краіни смерти всходить сьвітило. — Бо народилось нам дитя, спосланий нам син, на котрого плечах спочиває царство.... Єго царству не буде кінця і не буде кінця мирови. Засяде на престолї Давида і в єго царстві, щоби єго скріпив і підпер правом і справедливостию від нинї на віки. — Чи віриш пророкам, мій володїтелю? — Естерко, подай слово Господнє до Міхея!

— Она подала єму жаданий звиток, а він став читати:

— „А ти Вифтлеєме, Ефрата, хоч малий межи тисячами в Юдеї, з тебе вийде володїтель для Ізраїля, котрого походженє від початку, від віків“. — То той, котрого Валтазар видів дитиною і котрому поклонив ся у вертепі.

— Чи віриш пророкам, мій велителю? — Естерко, подай менї слова Єремії!

Він читав: „Ось прийде час, каже Господь, що дам Давидови потомка; він буде панувати яко цар, що мудрий і що виконує право і справедливість на земли. В тій порі буде Юда ізбавлен, а Ізраїль буде жити безпечно. — Яко цар буде панувати, яко цар, мій велителю! — Чи віриш пророкам? — А тепер, донечко, ще книгу того сина Юди, на котрім нема пороку!

Она подала єму книгу Даниїла.

— Послухай, мій велителю! „І виджу нічне видїнє і ось з'явив ся на хмарах небесних, як би син чоловічий, і він прийшов до віковічного і вчинив ся перед єго лицем. І він дав єму силу і честь і царство, щоби єму служили всї народи, всї племена і всї язики!“ — Чи віриш пророкам, мій велителю?

— Досить вже, вірю! — сказав на то Бен Гур.

— А що тепер? — спитав Сімонїдес. — Коли-ж цар явить ся в убожестві, — чи мій велитель не прийде єму в поміч своїми достатками?

— В поміч? — Хоч би й послїдним шекелем [1]), послїдним віддихом! Але длячого він має явити ся в убожестві?

— Естерко, подай менї слово Господа до Захариї! — сказав Сімонїдес. Она дала єму

[1]) Шекель або секель, срібна або золота монета жидівска; простий шекель = 45 кр., сьвятий шекель 90 кр.

сиї закон о увільненю від податку чиншового з причини незаплаченого чиншу і закон, вводячий в жите закон о податку нафтовім.

На вчерашнім засїданю комісиї податкової інтерпелював пос. Абрагамович, коли розпічнуть ся наради над реформою податковою. — Мінїстер фінансів сказав, що було би добре, коли-б комисия податкова зібрала ся по сьвятах на нараду над реформою податковою і дала Палатї можність залагодити раз справу реформи податкової. В той спосіб сповнив би парлямент свої фінансові і социяльно-політичні обовязки, не пересуджуючи тим дальшого витвореня законодавства податкового. — На запитанє предсїдателя комісиї заявив мінїстер, що постарає ся о то, щоби по сьвятах три або чотири засїданя були присьвячені специяльно реформі податковій.

Перегляд полїтичний.

Супротив вістий, що правительство носить ся з гадкою по ухваленю реформи виборчої розвязати Раду державну, доказує Fremdenblatt, що правительство зовсім не має такого наміру.

Великодні ферий парляменту розпічнуть ся в пятницю дня 27 с. м., а будуть тревати аж до 14 цьвітня. Позаяк комисия буджетова закінчила вчера свої наради над законом о пенсиях вдів і сиріт по урядниках державних, та ухвалила цїлий закон, то справа ся стане на порядку дневнім Палати ще перед сьвятами.

В днях 14 і 15 цьвітня буде цїсар Вільгельм гостити у Відни. По недавній гостинї мінїстра справ заграничних ґр. Голуховского в Берлинї, приписують в кругах політичних і дипльоматичних гостинї нїмецкого цїсаря велике значінє.

З Петербурга доносять, що крім відділу червоного хреста під проводом ґенерала Шведова не висилає Росия до Абесинії нїякого иншого відділу. Поручникови Леонтиєву не поручену проводу анї сего відділу, анї нїякого иншого. Складка, яку зібрало „Нов. Время“ на сей відділ червоного хреста, виносить 6.200 рублїв.

Анґлїйска праса доказує, що цїлию теперішного походу до Судану єсть основне забезпеченє полудневої границї Єгипту від грозячої небезпечности і то забезпеченє зробити так тревалим, щоби урожайна провінция Донґоля була на завсїгди сполучена з Єгиптом. Анґлії зовсїм не иде о то, щоби забрати Судан або якусь часть єго. — З Каїру доносять, що армія єгипетска занявши місто Акашех укріпляє єго сильно. Після дальших вістий постановлено утворити відділ бедуїнів в силї 7.000 людий; до них прилучать ся евентуально 3 батальони анґлїйскі, через що цїла армія дійде до сили 19.000 людий. Тепер знаходить ся в дорозї до Вадігальфа 6.000 войска.

Кн. Фердинанд болгарский має приїхати завтра до Константинополя в гостину до султана. З князем поїдуть президент мінїстрів Стоїлов і мінїстер війни Петров. В Адріянополи повитає князя Цїхні-паша і другі достойники. Князеви признано в устній розмові титул „королевска високість“. На запрошенє царя поїде кн. Фердинанд через Одесу до Петербурга і перебуде там через великодні сьвята.

Новинки.

Львів дня 25 марця 1896.

— **Є. Е. Маршалок краєвий** ґр. Стан. Баденї візитував онодги рано школу лїсову у Львові.

— **Нова читальня „Просьвіти“** отвирає ся з нинїшним днем в Рогатинї на передмістю Вулиця. До заснованя сеї читальнї причинив ся головно ч. міщанин п. Костра, в котрого хатї відбуде ся торжественне отворенє читальнї. Щасть Боже!

— **З заліщицкого повіта** доносять, що весна розпочала ся там вже на добре. Поля підсохли вже так, що люди сїють горох і яру пшеницю, особливо на горбках звернених до полудня. В поли появили ся вже бузьки, чайки і инші весняні гості. — Воли робучі в тих сторонах дорогі, але збіже дешеве; однако — як здаєть ся — єго низькі цїни не довго потреватуть.

— **Мала злодійка.** Вчера арештував аґент полїцийний Фішер у Львові 14-лїтну Франциску Гелер, котра перед кількома днями заманила до сїний одного дому при ул. Длуґоша 5-лїтну Йосифину Ґот і виймивши дитинї з ух золоті кільчики утїкла з ними та продала їх за 70 кр. Мала злодійка вже другий раз допустила ся такої крадежи.

— **Хитрі обманцї.** В справі Камйоновских Монковского, о котрій ми перед кількома днями писали, запав вчера вечером засуд. Судиї присяжні узнали винними Камйоновского і Монковского, а трибунал засудив певшого на $1\frac{1}{2}$ року тяжкої вязниці з постом, що 14 днїв, а другого на рік такої вязниці, а відтак обох по відсидженю кари на видаленє з границь австро-угорскої держави. Камйоновску увільнено одноголосно.

— **Зловив ся.** Звістний львівскій полїциї злодій Володислав Бжух підпивши собі вчера дуже докладно, не хотїв уступити ся електричному трамваеви з шин на улици Підвале — велїв себе минати. Аж трем полїциянтам удало ся з тяжким трудом завести єго на полїцию. І дуже зле вийшов на своїм жартї підпитий Бжух, бо на полїциї зревідували єго і найшли при нїм крадені річи.

— **Намірене самоубийство.** Передвчера вечером кинула ся під колеса електричного трамваю при ул. Підвале у Львові Михайлина Козик. На щасте вспів машинист задержати віз і дївчина не потерпіла нїякої ушкоди. Приведена на полїцию

звиток. — Послухай, як буде цар входити до Єрусалима. Він читав: „Радуй ся, дочко Сіона, весели ся і ти дочко Єрусалима; ось твій цар іде до тебе, справедливий і яко спаситель; він убогий і їде на ослици, на молодім жеребятку ослицї.

Бен Гур глянув на бік.

— Що ти побачив, мій володїтелю?

— Рим — відповів він сумно — Рим і єго леґіони. Я жив між ними в таборі і знаю їх.

— Будеш вождом леґіонів царя — сказав на то Сімонїдес — і будеш міг вибирати собі межи мілїонами.

— Межи мілїонами? — спитав Бен Гур.

Сімонїдес призадумав ся.

— Силою не жури ся! — сказав він відтак.

Бен Гур глянув на него, як коли-б хотїв питати.

— Ти в сїй хвили думав о царю і увидів собі з якою покорою з'явить ся він свому народови — сказав Сімонїдес. — Ти, так сказати би, представив собі єго по правій сторонї, а по лївій цїсарскі леґіони та спитав себе: Що зможе він вдїяти?

— Ти згадав мої гадки.

— Ти, мій велителю, не знаєш, як сильний наш нарід. Представляєш собі єго, як того старця, що ридає над ріками Вавилона. Але піди на Великдень до Єрусалима і стань там коло сьвятинї або на торговици та придиви ся нашому народови. Нарід наш, як то Господь обіцяв нашому праотцеви Якову, не перестав множити ся і в неволи. Ми росли, хоч нас Єгиптияни катували; під гнетом Римлян ми набирали сили і стали тепер народом і збором народів. Але не лиш то! Щоби оцїнити силу Ізраїля, значить ся, силу царя, не досить брати на увагу само природне множенє, треба ще зважити і на розширенє нашої віри. Єрусалим, то ще не Ізраїль, то лиш як один камінь сьвятинї, як серце в тїлї. Почисли лиш тих віруючих, що ждуть на поклик: „До твоїх наметів Ізраїлю!“ Почисли, кілько їх в Персиї, дїтий тих, що там остали ся; почисли братів в містах Єгипту і Африки; почисли еврейских поселенців на Заході в Льодинум і на побережах Іспанії; почисли їх та їх прозелитів в Грециї та на островах моря; по тамтім боцї Понту і тут в Антіохії а про мене і тих в Римї; почисли поклонників Господа в наметах в пустини тут і в пустини по тамтім боцї Нїлю та над Каспійским морем і там в горі в старих краях Ґоґ і Маґоґ[2]); збери ще й тих, що присилають що року дарунки до сьвятинї та почисли їх! А коли почислиш їх, то глянь кілько мечів піднимає ся перед тобою; глянь, на царство готове для того, котрий має колись по праву і справедливости судити цїлу землю — і Рим так само як і Сіон. Тогди будеш мати відповідь на то, що може нарід ізраїльский а сила Ізраїля єсть силою царя.

Сімонїдес представив образ з одушевленєм, а то зробило на Ілдеріма таке враженє як голос труби. — Ох, коби я так був ще молодим! — сказав він і встав.

Бен Гур був спокійний. Цїла та бесїда була для него нїби зазивом до того, щоби він своє жите, своє майно присьвятив тому, на котрого Сімонїдес і Єгиптиянин покладали так велику надїю. Як вже знаємо, ся гадка не була для него нова; она насувала ся єму кілька разів; раз, коли їхав з Маллухом до пальмового гаю; відтак виразнїйше, коли Валтазар говорив о царстві, а третий раз, коли роздумував над озером. Але тогди були то собі от лиш гадки, а тепер вже не так. Тепер здавало ся єму вже, що може бути царство. Єму здавало ся, як би єго осїнило якесь сьвітло, як би єму дав хтось якийсь приказ, о котрім він доси лиш снив, приказ, сягаючий в далеку будучність, нагороджаючий єго честилюбність почутєм сповненого обовязку і великим успіхом. — Треба лиш було якоїсь понуки.

— Припустім, що і все було би, як кажеш, Сімонїдесе, — відозвав ся він — припустім, що прийде цар і єго царство буде так славне як Саломоне, припустім, що і я готов би все віддати для него і єго справи, припустім навіть, що події в моїм житю і твоє скоре збільшуванє ся богатства стоїть з тим в звязи — що-ж з того? — Чи маємо на ослїп робити? Чи маємо чекати, аж прийде цар і пішле по нас? — У тебе вік і досьвід, кажи!

Сімонїдес відповів:

— Нема вибору — сказав він; — отсе знак — він показав лист Месалї — що мусимо дїлати. Ми за слабі, щоби не допустити, аби Месаля звязав ся з Ґратусом; та й в Римі не маємо нї власти нї впливу. Він тебе убє, коли будемо ждати. Подивись на мене, які они ласкаві. У тебе сильна воля!

Бен Гур не розумів єго.

— Я пригадую собі, який то сьвіт був красний в моїй молодости — говорив Сімонїдес дальше.

— А все-таки ти був готов до найбільшої жертви.

— Але з любови!

— Хиба-ж в житю нема иншої, так само сильної причини?

Сімонїдес покивав головою.

— А честилюбивість?

— Честилюбивість заказана єсть синови Ізраїля.

— А месть?

Искра запалила. Сімонїдесови очи засьвітили ся, руки затрясли ся, він відповів борзо: Месть то право жида, то єго закон!

— Верблюд, а навіть пес не забуде зробленої єму кривди.

Сімонїдес висказував відтак дальше свої гадки:

— Єсть дїло, котре треба зробити, заким ще цар прийде. То річ певна, що Ізраїль має бути єго правою рукою, але та права рука не знаєсь на штуцї военній. Нема вправного войска, нема проводирів. На Іродових наймитів не можемо числити; они лиш на то, щоби гнобити. Для Римлян з того вигода. Але тепер настала хвиля зміни, навіть пастир бере за зброю і стає до борби против льва. Когось, мій сину, мусить цар мати під рукою. А кого ж би, як не того, хто се дїло довершить?

Бен Гур від того погляду аж став веселїйший, але все таки спитав:

— Що треба щось зробити, то певно, але як, то инша річ.

---

[2]) Ґоґ і Маґоґ, імя якогось короля і єго краю, про котрого згадує пророк Єзехиїл. Єсть здогад, що то Ґіґес король лїдийский.

зізнала, що причиною наміреного самоубийства єсть нещастна любов і що скорше чи пізнійше она відбере собі житє.

— **Кілько ґазет виходить в Галичині?** В сім році появляє ся в нашім краю 203 ґазет, а то 176 польских і 27 руских. Щоденних ґазет єсть 10, два або три рази на тиждень виходить 5 ґазет. У Львові виходить польских ґазет 92, в Кракові 47; прочі видають ся в Перемишли, Станіславові, Решові, Тарнові, Коломиї, Бродах, Тернополи, Стрию, Новім Санчи і Самборі. З руских ґазет видає ся 3 щоденно а 2 раз на тиждень. У Львові виходить 24 руских ґазет. Крім того є ще в Галичині 4 нїмецкі ґазети, 4 жидівскі і 10 нїмецко-жидівских.

— **Пригода на зелїзници.** З Нижанкович коло Перемишля доносять: Дня 21 с. м. о годині 11 перед полуднем вискочив з шин товаровий поїзд, що виїхав з Перемишля. Причиною тої пригоди була зле уставлена зворотниця. Поїзд потерпів досить шкоди, бо один віз наладований рінею цїлком розбив ся, а два инші вози сильно ушкоджені. З людий нїхто не погиб, а се можна в тім случаю назвати щастєм тим більше, що в однім з перевернених возів були два кондуктори. При трех слїдуючих поїздах мусїли подорожні переходити пішки через ушкоджене місце, але до вечера усунено всї перепони.

— **Забобони** на превеликий жаль у нас ще не перевелись. Хоч як просьвітителї народу навчають темних, відводять їх від всяких нерозумних звичаїв і сполучених з ними нещасть, то все таки знаходять ся селяни, що вірять у всякі забобони. Хтось розширив між народом в околици Пояна-Мікулї небилицю, що в лїсї коло Бакау в Румунії закопані гроші. Ті гроші, кажуть, заперті на замок, котрий можна лише так отворити, що прикладає ся до него невний рід хрущів. Люди, що хотїли би легким коштом відразу стати богачами, повірили сїй нїсенїтници і давай замовляти за дорогі гроші таких хрущів. А жиди-купцї і раді з того, що можуть на темних людях заробити легко добрий гріш і добувають тих хрущів для селян. Се подаємо до відомости всїм тямучим людям та просимо їх просьвітити нарід, аби не пускав ся в погоню за маєтком, там, де его нема і притім не тратив марно свого гірко зaробленого гроша.

— **Загадочний випадок.** З Угорщини доносять, що в особовім поїздї, який їхав з Дебрецина до Тисафірeд вибух в дорозї огонь в однім товаровім ваґонї. Огонь вчасно замічено і угашено. Коли поїзд рушив в дальшу дорогу, побачив один з кондукторів, що попри вагон, в котрім горіло біжить пес. Єго хотїли відстрашити, але то нїчого не помагало пес біг дальше за поїздом. На найблизшій стациї кондуктор оповів о тім начальникови, а той велїв оглянути точно цїлий вагон. Коли в ваґона добуто одну скриню, пес, що між тим не відступав від него нї кроку, став скавулїти. Отворено скриню і найдено в нїй тїло 8—10-лїтної дівчини. Спершу гадали, що дівчина нежива, але якийсь лїкар, котрий їхав тим поїздом, пересьвідчив ся, що дитина жиє, а лише єї приспано якимись наркотичними средствами. По довших заходах удало ся дївчину розбудити, але она була така ослаблена, що не могла нїчого говорити. Власти зарядили строге слїдство, щоби розяснити сю справу.

— **Пригоди одного вояка.** Французскі ґазети оповідають таку історию: Один молодий чоловік, Массіоль, з поважаної родини в горах Арденах на півночи Франциї, вступив 1882 р. в Мезієр до 91 полку піхоти. В службі був пильний та ревний і авансував на підофіцира. В 1888 роцї, коли его мали іменувати офіциром, пізнав одну незвичайно хорошу дївчину, залюбив ся в нїй і утїк з нею до Бельгії. Однако по кількох місяцях спонукали его докори совісти повернути назад до вітчини. Він ставив ся в Мезієр добровільно перед воєнний суд, а той засудив его на 4 роки примусових робіт і на утрату підофіцирского степени. В р. 1889 видано у Франциї помилуванє, котре принесло Массіольтови волю; его призначено яко простого вояка до 100 полку піхоти, що стояв залогою в містї Нарбон, в полудневій Франциї. Ледве він тут опинив ся, прибула за ним і его гарна дївчина, що не хотїла его випустити з своєї сїти і як злий дух намовила его другий раз до утечи з войска. Тепер утїк він з нею до Іспанії і перебув там вісїмнайцять місяців. Але знов докори совісти мучили его і він покинув любку, поїхав до Марсилїї і тут під прибраним назвищем Шток: вступив до леґії чужинцїв, т. є. до войска зложеного з не-Французів, яке Франция удержує в своїх кольонїях. Єго вислано до Тонкина і там він так відзначив ся, що іменовано его офіциром. По скінченій війнї в Тонкинї, прийшов его полк до Альжира в Африцї. Тут перебув він пять лїт, але туга за родиною так его гнобила, що він в липни 1895 р. виявив свому полковникови цїлу свою тайну і сам обжалував себе о утечу з войска. Воєнний суд в Монпелїє розібравши справу, увільнив Массіольта, але відобрав ему степень офіцира, бо „Штока у Франциї нема а Массіоль був простим вояком перед своєю дезерцию. Тепер — як пишуть — має мінїстер війни в дорозї ласки признати ему степень, який собі здобув під чужим іменем.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Рим 25 марта. В сенатї розпочала ся вчера дебата над кредитом 140 мілїонів на похід до Африки. — Вість о небезпечнім станї здоровля Папи єсть безосновна.

Дженова 25 марта. Приїхав тут цїсар нїмецкий з женою а публика повитала его симпатично.

Софія 25 марта. Межи правительством росийским а болгарским прийшло вже до порозуміня що-до установленя болгарского аґента дипльоматичного в Петербурзї.

Сімонїдес попив вина і відповів:

— Шейх і ти маєте бути головними вождами — кождий з вас буде мати свою задачу. Я буду тут торгувати, як торгую, щоби були гроші. Ти підеш до Єрусалима, а звідтам на пустиню, та будеш збирати мужів Ізраїля, подїлиш їх на громадку по десять і по сто, визначиш їм проводирів, будеш їх учити і збирати зброю в тайних місцях. Зачнеш від Переї, підеш відтак до Галилеї, а звідтам до Єрусалима вже недалеко. В Переї буде пустиня поза тобою а Ілдерім недалеко; він буде стеріг гостинців і дасть тобі о всім знати, коли буде потреба. Доки все не буде готове, не сьміє нїхто знати, що ми тут урадили. Я буду держати ся здалека. З шейхом я вже о тім говорив. Що-ж ти на то?

Бен Гур глянув на шейха.

— Так єсть, як він сказав — відповів Араб. — Я дав на то слово і він тим вдоволив ся. Але тобі зложу присягу, котра вяже мене та охотні руки мого племени і все що маю, а що може тобі служити.

Всї троє — Сімонїдес, Ілдедім і Естера споглядали з цїкавостию на Бен Гура, котрий засумував ся, але відповів:

— Кождого жде скорше чи пізнїйше радість, але мене нї. Я розумію, до чого іде ваше предложенє. Коли его прийму, коли вступлю на предкладану менї дорогу, тогди пропав для мене спокій і всї надії! Тогди замкнуть ся за мною ворота спокійного житя і вже не отворять ся, бо Рим їх стереже. Я засуджений, а гонителї римскі слїдять за мною. В гробах і печерах поза містом буду мусів їсти мій хлїб і шукати спокою.

Роздав ся якийсь придушений плач. Всї споглянули на Естеру, котра склонивши головку на грудь батька плакала.

— Бодай лекше зносити гірку долю, коли єсть кому пожалувати — сказав Бен Гур. — Дайте-ж менї договорити.

Всї слухали его знову уважно.

— Нема для мене иншої ради, як сповнити призначену менї задачу, отже возьму ся зараз до роботи.

— Чи списати нашу умову на папери? — спитав Сімонїдес по купецки.

— Я спускаю ся на твоє слово — відповів Бен Гур.

— І я також! — додав Ілдерім.

Так заключено союз, котрий житє Бен Гура звів на зовсїм иншу дорогу. Бен Гур сказав ще:

— Отже постановлено!

— Нехай нам Бог Авраамів помагає! — додав Сімонїдес.

— А тепер ще одно слово, приятелї — сказав Бен Гур вже якось з лекшим серцем.— Аж до скінченя ігрищ, коли позволите, я ще сам буду розпоряджати собою. Месаля не вдїє менї нїчого, доки не дістане відповіди від прокуратора, а то не буде скорше аж за сїм днїв по висланю листу. Я хочу конче стрітити ся з ним в цирку.

Ілдерім пристав на то, бо єму розходило ся о славу своїх коний, а Сімонїдес сказав: Добре! За той час зроблю тобі ще одну прислугу. Я чув, що тобі припала якась спадщина по Арриюсї. Чи то які недвижимости?

— Двір в Мізенум і доми в Римі.

— То я радив би тобі продати їх, а гроші дати в безпечні руки. Скажи менї, що потреба, а я виставлю повномочия і пішлю зараз аґента з ними. Бодай сим разом не дамось цїсарским розбишакам зловити.

— Завтра все тобі скажу, що потреба.

— Коли-ж так, то робота сеї ночи була би вже закінчена.

Ілдерім погладив ся по бороді і сказав:

— Ще і як добре!

— Дай ще хлїба і вина, Естерко! Шейх Ілдерім лишить ся у нас аж до завтра, коли его ласка, а ти, мій велителю —

— Кажи вивести конї! — сказав Бен Гур. — Поїду назад в гай. Коли тепер піду, то буду безпечним від ворога — до Ілдеріма: твої Араби будуть тїшити ся, коли мене побачать.

Вже свитало, коли Бен Гур з Маллухом станули перед Ілдерімовим наметом.

(Дальше буде).

Рух поїздів зелїзничих

ажний від 1 мая 1895, після середно-европ. год.

Відходять до

	Поспішні			Особові			
Кракова	8·40	2·50	11	4·55	10·25	6·45	—
Підволочиск	—	1·56	5·46	—	9·50	10·20	—
Підвол з Підзам.	—	2·10	5	—	10·14	10·44	—
Черновець	6·15	—	-	10·30	2·40	—	—
Черновець ще по неділка		—	-	10·35	—	—	—
Стрия	—	—	-	5·25	9·33	—	7·38
Сколього і Стрия		—		—	—	3·00	—
Белзця				9·15	7·10		

Приходять з

Кракова	1·22	5·10	8·40	7·00	9·06	9·00	—
Підволочиск	2·25	10·00		8·25	5·00	—	—
Підвол. з Підзам	2·13	9·44		8·12	4·33	—	—
Черновець	9·50			1·32	7·37	—	—
Черновець що неділка		–		8·17	—	—	—
Стрия		–	-	12·05	8·10	1·42	—
Сколього і Стрия				9·16	—	—	—
Белзця				8·00	4·40		

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Час подаємо після годинника середно-европейского; він різнить ся о 36 мінут від львівского: коли на зелїзници 12 год., то на львівскім годиннику 12 год. і 36 мін.

Поїзд блискавичний зі Львова 8·40 рано, в Кракові 1·48 по полудни, у Відни 8·56 вечер.

За редакцию відповідає **Адам Креховецкий**

КОНТОРА ВИМІНИ
ц. к. упр. гал. акц.
БАНКУ ГІПОТЕЧНОГО
купує і продає
всякі ефекти і монети
по курсї даній найдокладнїйшім, не числячи жадної провізиї

Яко добру і певну льокацию поручає:

4% листи гіпотечні коронові	4% позичку краєву галицку коронову
4½% листи гіпотечні	4% пожичку пропінацийну галицку
5% листи гіпотечні преміовані	5% „ „ буковиньску
4½% листи Тов. кредитового земс.	4½% пожичку угорскої зелїзної дороги державної
4½% листи Банку краєвого	4½% пожичку пропінацийну угорску
4% листи Банку краєвого	4% угорскі Облїґациї індемнїзацийні
5% облїґациї комунальні Банку крає.	і всілякі ренти австрийскі і угорскі,
4½% пожичку краєву галицку	

котрі то папери контора виміни Банку гіпотечного всегда купує і продає

по цїнах найкористнїйших.

Увага: Контора виміни Банку гіпотечного приймає від Вп. купуючих всякі вильосовані, а вже платні місцеві папери цїнні, як також купони за готівку, без всілякої провізиї, а противно замісцеві лишень за відтрученєм коштів.

До оферт, у котрих вичерпали ся купони, доставляє нових аркушів купонових, за зворотом коштів, котрі сам поносить. 9

11

ГАЛИЦКИЙ КРЕДИТОВИЙ БАНК
принимає вкладки на
КНИЖОЧКИ
і опроцентовує їх по
4½% на рік.

Бюро оголошень і дневників
приймає
ОГОЛОШЕНЯ
до всїх дневників
по цїнах ориґінальних.

До

Народної Часописи, Ґазети Львівскої, і Przeglą-dy

може лише се бюро анонси приймати.

АРТИКУЛИ ЯПАНЬСКІ
ЗЕРКАЛА, ТОАЛЄТИ ДАМСКІ

знаменитої і добірної якости поручає одинокий магазин люксусовних артикулів і найбільший склад апаратів і приборів фотографічних.

Львів, **Людвик Файґль** Пасаж Гавсмана 8.

Апарати фотографічні
Прибори для фотографів так фахових як аматорів

Репродукциї найкрасших образів і діл штуки, рами, листви до рам, і т. п. предмети продає найдешевше найбільший фабричний склад апаратів і приборів фотографічних.

Львів, **ЛЮДВИК ФАЙҐЛЬ** Пасаж Гавсмана 8.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.